

# РЕШЕНИЕ

## № 20192

гр. София, 22.05.2026 г.

### В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в публично заседание на 04.05.2026 г. в следния състав:**

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **2935** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.172 ал.5 вр. чл. 171 т.1 б.“е“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на А. Л., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Б., съдебен адрес:гр.С., [улица] ет.4 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗПАМ/ № 26-4332-000604 от 09.02.2026г. на П. П. - полицейски инспектор, отдел „Пътна полиция“, СДВР, с която по отношение на жалбоподателя е постановено временно отнемане СУМПС до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

Иска се отмяна на оспорваният акт, тъй като:

Същият е постановен от некомпетентен орган, не е приложена заповед за изпълномощаване, респ. следва да се прогласи нищожността му.

Допуснато е нарушение на изискванията за митивираност и излагане на фактически основания – не е посочено как е установен факта на прекратена регистрация. Не е посочено и уведомяването на собственика по чл.143 ал.10 ЗДвП, нито дали жалбоподателят е знаел или могъл да знае за факта на прекратяването. От 3 февруари до 6 февруари Гаранционния фонд не е уведоми собственика за прекратена регистрация, а от 6 февруари е налице валидна ГО.

Заповедта е постановена в нарушение на материалния закон. В частност – ТР № 2 от 05.04.2023г. по т.д. № 3/2022 ва ОССНК на ВКС и ПВК на ВАС с което е прието, че в такава хипотеза не се налага наказание. Същевременно превратно е приложена и нормата на чл.175 ал.3 ЗДвП – без да е доказано уведомление за обственика, както и при

непроверено качество на водача, обстоятелствата и възможността за узнаване. Нарушено е и изискването по чл.18б Наредба 1-45 изискващо прекратяването на регистрацията да се налага след уведомяване на собственика по чл.143 ал.-10 ЗДвП.

Твърди се още, че мярката е приложена формално, в автоматично, без преценка индивидуалното поведение на водача и оценка на риска, с което е нарушена и целта на закона.

Ответната страна не/изразява становище за не/основателност на жалбата.

Процесната жалба е допустима и редовна, като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 172 ал.5 в чл.172 ал.1 от ЗДвП и чл. 171 т.1 б.“б“ от ЗДвП, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

По съществуващото на спора, с оглед твърденията на страните и предмета на служебна проверка съдът съобрази и приема:

По съществуващото на спора, с оглед твърденията на страните и предмета на служебна проверка съдът съобрази и приема:

С оспорената заповед е установено от фактическа страна, че на 27.11.2025г. против жалбоподателя е съставен АУАН № 3209203 от мл.автоконтрольор Л., отдел ПП, СДВР затова, че на 27.11.2025г., управлява лек автомобил Нисан М., рег [рег.номер на МПС] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]с с служебно прекратена регистрация по чл. 143 ал.10 ЗДвП от 25.11.2025г. при уведомяване от Гаранционен фонд, т.е. без застраховка гражданска отговорност.

Поради това му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171 т.1 б.“з“ г) от ЗДвП - „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността но не повече от бмесеца“ .

По силата на чл.172 ал.1 от ЗДвП, Принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Процесно обжалваната Заповед е издадена от компетентен орган, съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, като по делото са приложени Заповед № 81213-1632/02.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи и Заповед № 513з-12686/14.10.2025г. на Директора на СДВР, както и заповед № 513з-9570 от 2024г. за преназначаване на П. П. на длъжност полицейски инспектор, четвърта степен, 01 група „Административно-наказателна дейност“ към отдел ПП при СДВР.

Заповедта е издадена в писмена форма, но в нарушение на изискването за изложение на фактически и правни основания, респ. пълна немотивираност.

По силата на чл. 171 т.1 б.“з“ г) от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

С процесната заповед е посочено, че лицето е със служебно прекратена регистрация по

чл.143 ал.10 ЗДвП, която норма обаче не е сред предвидените в хипотезата на б.“з“ г) от чл.171 т.1 ЗДвП. Т.е. при постановяване заповедта органа не е посочил,кое нарушение от предвидените в нормата е извършило лицето,така,че да бъде обосновано приложени ена мярката спрямо него. В. и нормата на чл.143 ал.10 от ЗДвП не предвижда състав на нарушение, а регламентира служебно прекратяване на регистрацията на пътни превозни средсва, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането.

Изискването за мотивиране на акт като процесния налага ясно посочване кое от нарушенията е допуснало лицето,т.е. чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 или чл. 182, ал. 5 от ЗДвП за да бъде обосновано прилагането на б.“з“ г) от чл.171 т.1 ЗДвП. И избора на конкретната хипотеза е изцяло в дискрецията на органа,която съдът не може да замества по тълкуване или аналогия защото така ще наруши допълнително вече ограниченото право на защита на страната.

Следва да се отбележи още,че в посоченият АУАН към който реферира оспорваната заповед съдържа означение на нарушение на чл. 140 ал.1 и чл.143 ал. 10 ЗДвП,които разпоредби обаче също не са сред предвидените като основание за постановяване на ПАМ по чл.171 т.1 б.“з“ г) от ЗДвП.

Без излишно обременяване на настоящият акт следва ясно да се посочи,че непосочването на фактически елемент от приложена разпоредба представлява нарушение на изискването за мотивираност на даминистративния акт, обосноваващо отмяната му. Нарушението се квалифицира по чл.146 т.3 АПК.

В рамките на срока за произнасяне е представена и молба по чл.166 АПК за спиране на предварителното изпълнение на мярката,произнасянето по която се явява безпредметно доколкото решението на съда е окончателно и същото има преустановително действие спрямо изпълнението на мярката.Ето защо същата следва да се остави без разглеждане поради наличие на формална възможност за предявяването и/предвид нормативната формулировка „при всяко положение на делото“/ но предвид липсата на правен интерес от предявяването и с оглед целените последици. Искането не би довело доникаква промяна в правното положение на жалбоподателя,различна от решението по същество. Т.е. искането се явява недопустимо на основание чл. 159 т.4 АПК.

При гози изход от спора,обоснована спрямо чл.143 ал.1 АПК е претенцията за разноси на жалбоподателя. Същата е предявена в размер на 500евро. При преценка размера съдът съобрази,че нормата на чл.78 ал.5 ГПК допуска редукция на размера само при обосновано възражение.Възражение от ответника не е отправяно изобщо. Ето защо сумата следва да бъде присъдена в поисканият размер.

Поради това и на основание чл. 172 ал.2 предл.второ от АПК, Административен съд София-град,

#### РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗПАМ/ № 26-4332-000604 от 09.02.2026г. на П. П. - полицейски инспектор, отдел „Пътна полиция“,СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. Л., ЕГН [ЕГН] сумата от 500/петстотин/ евро съдебно-деловодни разноси.

Решението не подлежи на обжалване.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ искането на А. Л., ЕГН [ЕГН], за спиране на предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна

мярка /ЗПАМ/ № 26-4332-000604 от 09.02.2026г. на П. П. - полицейски инспектор, отдел „Пътна полиция“, СДВР.

Решението в тази част има характер на определение и подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се ипрати на страните.